

Sfânta Scriptură și din Sfânta Tradiție, din slujbele Bisericii și din lumina sfintelor icoane, credincioșii au alcătuit versuri pline de credință – colinde.

Istoria colindelor se deschide cu o cântare care, de aproape 1600 de ani, este folosită în cultul Sfintei Biserici. Condacul Nașterii Domnului, născut din rugăciune curată, smerenie și minune este primul colind al Sfintei Biserici:

„Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște, iar pământul peștera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc, iar magii cu steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci.”

Secolul al IV-lea este cunoscut drept „veacul troparului”. Acest supranume i se datorează faptului că, în această perioadă, au fost alcătuite cele mai multe din textele liturgice pe care le folosim până astăzi în cultul Sfintei Biserici și în rugăciunile noastre particulare. Vorbim despre teologia Bisericii exprimată în versuri, o adevărată știință. Ce făceau alcătuitoarii de tropare? Pe baza vieții unui sfânt sau din hotărârile dogmatice ale unor sinoade sau Părinți ai bisericii, așezau în versuri aceste informații, ca să fie pricepute mai ușor de către credincioși. Așa s-a întâmplat și în cazul condacului Nașterii Domnului - „Fecioara astăzi”.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Miercuri 24 decembrie	18:00	Vecernia și Litia
Joi 25 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Nașterea Domnului (Crăciunul)
Vineri 26 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Soborul Maicii Domnului
Sâmbătă 27 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Apostol, întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan
Duminică 28 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 1, 11-19; Ev. Matei 2, 13-23; glas 4, voscr. 7 → Duminică după Nașterea Domnului (a Sfinților Iosif Logodnicul, David Prorocul și Iacob, ruda Domnului. Fuga în Egipt)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

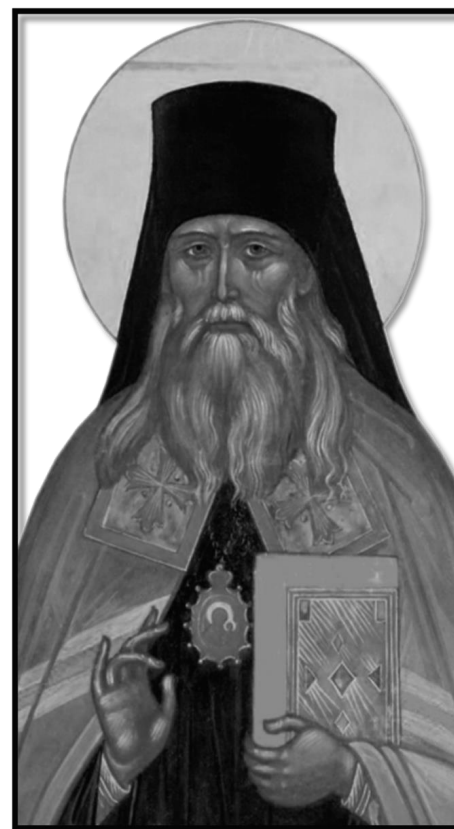
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Acesta a venit, anume pentru tine, ca să îți zică să nu fii întristat, să vindece rănele tale, să șteargă lacrimile tale, să-ți spună că, la El, nimic din tot ce avu preț nu are moarte; că strădania ta nu va fi zadarnică; că ruga ta s-a auzit la cer; că El a venit să mântuie tocmai ceea ce era pierdut.”

– Mircea Vulcănescu

Nr. 593 / 25 decembrie 2025

SFÂNTUL
TEOFAN ZĂVORĂTUL
1815 - 1894

HRISTOS SE NAȘTE, SLĂVIȚI-L!

Acum este vremea nu pentru învățături, ci pentru slavoslovire, nu pentru povețe, ci pentru mulțumire, nu pentru a propune lecții, ci pentru a vădi bucurie. Deci, cu recunoștință să dăm slavă Domnului și să ne bucurăm întru numele Lui cel sfânt. Slavă negrăitei Tale milostiviri, Doamne, care nu ne-ai părăsit în căderea noastră amară! Slavă nesfârșitei Tale înțelepciuni, care ne-a întocmit un chip de mântuire atât de minunat! Slavă proniatoarei Tale purtări de grijă pentru noi anume, care ne-a chemat să fim părtași harului Tău răscumpărător! Veniți să-L mărim pe Domnul, care a căutat spre smerenia robilor Săi!

Îngerii dau slavă, și nu pentru ei înșiși. Între cer și pământ proptind picioarele lor, ei ba se întorc spre

cer, ba se apropie de pământ; văzând în cer slavă, iar pe pământ pace și bunăvoință, nu pot să țină în ei cântările de laudă, care le scapă fără voie. Și atunci cum să ne înfrânăm de la cântările de laudă noi, de vreme ce în Nașterea lui Hristos totul e pentru noi? Iată, se gătește jertfa de milostivire – Mielul lui Dumnezeu, care va să fie înjunghiat pentru a noastră mântuire! Iată, se pogoară din cer pâinea vieții, ce va să dăruiască viață lumii! Iată, Domnul, ca un păstor, pleacă dintru înălțime și, lăsând cele nouă oi – soboarele îngerești, S-a pogorât căutând-o pe una singură – omenirea rătăcită, pentru ca, luând-o pe umerii Săi, să o aducă mântuită la Tatăl Său!

Ne-am obișnuit să ne facem urări de bine cu prilejul acestui praznic. În ele se poate ascunde, însă, o amară mustrare pentru noi. A te bucura sau a nu te bucura în această zi – iată piatra de încercare prin care se arată dacă suntem în legăturile cuvenite cu Domnul ce S-a născut! Doar am fost deja chemați, ne-am apropiat de El și am fost primiți de El. Noi suntem ai Lui și El al nostru, așadar tot ce este al Lui este și al nostru. Iar ce este al Lui aduce negreșit pace și bucurie. Că atare, pacea și bucuria trebuie să fie starea obișnuită a duhului nostru – și asta întotdeauna, mai ales în zile ca cea de acum! Iată cât de mulți suntem acum aici. Să intrăm în

conștiința proprie și împreună cu ea să ne dam răspuns la întrebările următoare. Care dintre noi este atât de bucuros ca întemnițatul care a primit libertate după un îndelungat chin în temniță înăbușitoare și întunecoasă? Și totuși, așa ar trebui să ne bucurăm toți în Hristos Iisus, pentru că în El primim libertate din nesuferita temniță a minciunii, păcatului și gusturilor pământești. Dacă nu există simțămintele unei asemenea bucurii, atunci, ia vedeți, asta nu se întâmplă oare pentru că ne aflăm încă în legături și în temniță?

Care dintre noi este la fel de bucuros ca un moștenitor căruia i s-a înapoiat moștenirea pierdută fără nădejde de întoarcere și i s-a dat în stăpânire deplină? Și totuși, așa ar trebui să ne bucurăm cu toții în Hristos Iisus, fiindcă în El am fost chemați la moștenire nestricăcioasă, neveștejită, păstrată în ceruri pentru noi! Dacă nu există simțămintele unei asemenea bucurii, atunci, ia vedeți, asta nu se întâmplă oare pentru că nu ne-am învrednicit încă să primim moștenirea aceasta?

Bucuria nu este un simțământ care ține de voință. Cel ce, intrând în împărtășire cu Domnul, a gustat din toate bunătățile Lui, acela nu poate să nu se bucure, iar cel ce, înstrăinându-se de Domnul, nu a gustat din bunătățile acestea, oricât l-ai chema la bucurie, nu-l vei putea

face să se bucure. Așa ceva ar fi la fel cum i-ai zice unui orb: "Vezi!", unui surd: "Auzi!", unui lipsit de picioare: "Umblă!"

Și atunci, ce să facem aceia dintre noi care am căzut în rândul acestora din urmă? Să nu ne bucurăm? Și atunci, să nu ne fie praznicul praznic? Nu, ci să ne silim să ne bucurăm și noi în rând cu ceilalți. Să ne bucurăm pentru neamul nostru, că i s-au pregătit asemenea bunătăți. Să ne bucurăm pentru ceilalți frați ai noștri, ce s-au învrednicit deja a se împărtăși de ele. Să ne silim a ne bucura și pentru noi înșine, pentru că și nouă ni s-a lăsat nădejdea de a le primi – și îndată să ne silim a ne trezi și râvna noastră cea adormită și amorțită.

Iată, toți sunt la ospățul Domnului – petrec și se veselesc!

Iar noi ce, ne suntem singuri vrăjmași, ca să nu mergem acolo? Sau intrarea ne este, cumva, închisă? Sau, cumva, nu ne vor primi? Sau ne vor micșora cu ceva partea? Nu... pe toți îi îmbie Domnul cu toate – numai să vină fiecare în felul arătat și va primi totul și va primi bucurie atât de nestrămutată, încât nimeni nu i-o poate lua. Amin!

Sursa: **Sfântul Teofan Zăvorățul**, *Predici*, Editura Sophia, București, 2009

COLINDELE – TEOLOGIA BISERICII ÎN CUVINTE SIMPLE

Când bați la poarta cuiva, nu vestești doar că Hristos s-a născut acum 2000 de ani, ci te rogi cântând – ca bucuria adusă de Smeritul Prunc din iesle să se sălășluiască în acea casă. Deci, colindatul este cale de rugăciune și de comuniune în Hristos cel născut în ieslea Betleemului.

Încă din primele veacuri creștine, Biserica și-a exprimat învățătura dogmatică prin intermediul imnelor liturgice. Chiar din secolul I avem mărturii că primii creștini adunați în rugăciune și frângerea pâinii cântau imne. Astfel, în scrisoarea guvernatorului Pliniu către împăratul Traian, găsim mențiunea că, „în Bitinia, creștinii se adunau sâmbătă spre duminică, luau o masă nevinovată și cântau imne lui Hristos, ca unui zeu”.

Începând cu secolul al III-lea, avem de a face cu adevărate strofe poetice care transmiteau adevărurile de credință, dezvoltate mai târziu de melozi și imnografi. Noile creații liturgice au devenit normative în cultul sfintei Biserici, însă paralel cu acestea s-a dezvoltat și o poezie religioasă în cuvinte simple. Mai ales la poporul român, s-a simțit nevoia ca teologia Bisericii să fie „tradusă” în limba poporului. Pe baza informațiilor din